

И онь на много часъ¹⁾ держеше пушката на срѣщо мене и мислеше. Послѣ ми рече:

„Раздѣляшь ли оная невѣста отъ мужа ея?“

И азъ отговорихъ: „Воистину, кой часъ ида на Карнобать, раздѣлямъ ги“.

— Заклени се! рече.

И азъ, що да сторя — отъ страхъ смертний, заклыхся и рекохъ: „Валахи билахи²⁾, раздѣлямъ ги!“

Тогива ми помогна и неговий человѣкъ и рече:

— Ефенди, що трѣбва да ги раздѣля? Онь токмо да ги афореса, тия³⁾, сама хоче да побѣгне отъ него.

Тогива рече на человѣка своего: „Кога е тако, отпусти го да си поиде у путь свои!“

И азъ, като въсѣднахъ отъ тамо, за единъ четверть поидохъ на село Сигмень, що е отъ тамо два часа. И тамо наскоро испихъ три-четире чаши люта ракия. И като сѣднахъ, тогива мя совзе страхъ, и наченахъ да трепера като отъ тресавица. И до единъ часъ дофтаса тамо и Милошь. И като ме видѣ, подиви⁴⁾ ся и вниде⁵⁾ въ ужась. И фати ся за ураненое лице свое и рече:

— Охъ, оче мой, чи живъ ли еси? Азъ, рече, като побѣгнахъ, много гледахъ отдалечъ на вербата, висишь ли убѣсень, и не имаше тя. Ала като пукна пушката, рекохъ: ето отиде отъ тоя свѣтъ сиромахъ попь Стойку.

Ето такива нужди и смертини страхове проминаха презъ главу мою. Ето тако пострадахъ азъ зарадъ чуждии причини.

И като свершихъ тамо година, поидохъ на Кара-бунаръ. Сѣдяхъ и тамо една година, ала тамо мирно проминахъ. И като излязохъ отъ тамо, плачаха христианите зарадъ мое разлучение. Искаха да сѣдя и другая година, ала не би ми возможно да сѣдя, почто са вдигнаха дѣцата наши отъ Котель и поидоха на Арбанаси⁶⁾ да сѣдуть, та имахъ нужда да ида при тѣхъ.

И востанахъ и поидохъ на Арбанаси марта 13. И сѣдяхъ до юлия тако праздень на единъ монастырь. Сѣдяхъ колко два мѣсеца. И у тия дни прииде Врачанския епископъ киръ⁷⁾ Серафимъ болень и помало⁸⁾ дни престава ся (почина) къ

¹⁾ Дълго време. ²⁾ Съ Бога и въ Бога. ³⁾ Тя, дѣвойката. ⁴⁾ Зачуди.
⁵⁾ Падна. ⁶⁾ При Търново. ⁷⁾ Господинъ. ⁸⁾ Следъ малко.